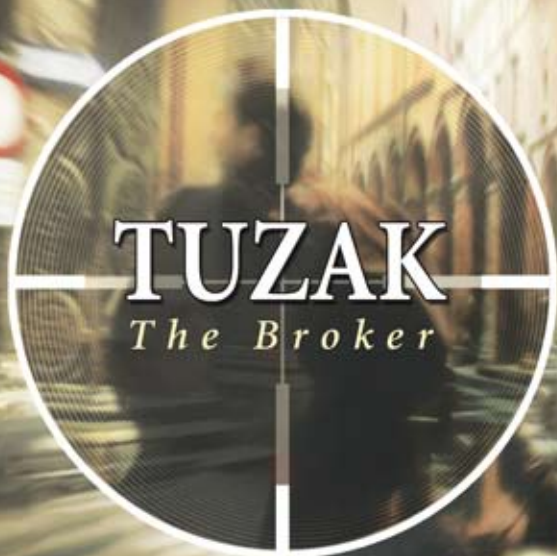

JOHN GRISHAM

Remzi Kitabevi

TUZAK

John Grisham

TUZAK

Türkçesi
Enver Günsel

Remzi Kitabevi

TUZAK / John Grisham

Özgün adı: *The Broker*

© Belfry Holdings, Inc., 2005

Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2005

Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Saadet Özkal

Kapak tasarımı: Oğın Kandemiroğlu

ISBN 978-975-14-1059-7

BİRİNCİ BASIM: Ağustos 2005

ÜÇÜNCÜ BASIM: Ağustos 2025

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika No: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul

Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

1

WILLIAM HENRY HARRISON DIŞINDA (görevi alıőından otuz bir gün sonra öldü) tarihçilerin en az ilgilenecekleri başkanlardan biri olacak olan Arthur Morgan, geriye kalan son dostuyla Oval Ofis'te baş başa vermiş, son kararını düşünüyordu. O anda, son dört yılda pek başarılı olamadığını, iyi kararlar alamadığını ve görev süresinin sonuna geldiğinde artık hatalarını düzeltemeyeceğini düşünmekteydi. Dostu da böyle düşünüyordu ama her zamanki gibi çok az konuşuyor, sadece Başkanın duymak istediklerini söylüyordu.

Konu hırsızlar, zimmete para geçirenler, yalancılar ve benzerleri için çıkarılması düşünülen af yasasıydı. Bunlardan bazıları hapisteydi. Bazıları ise, ceza almamış olsalar da isimlerine sürülen lekenin temizlenmesini ve haklarının çiğnenmemesini istiyorlardı. Bu adamların hepsi dost, arkadaş, arkadaşların arkadaşı, ya da hep Başkanın destekleyenler olduklarını söylüyorlardı, ama şimdiye kadar hiçbirisi desteğini gösterme fırsatını bulamamıştı. Özgür dünya liderliğinde geçen karmaşıa dolu dört yıldan sonra elinde sadece bir sürü ahlaksızın af talebinden başka bir şey kalmamış olması çok acıydı doğrusu. Hangi hırsızların yeniden çalmasına izin vermeliydi? Görevinin bitmesine pek az bir süre kalmışken Başkanın önündeki önemli soru şimdi buydu işte.

Başkanın yanında kalan son dostu, Morgan'ın Cornell'deki öğrencilik yıllarından beri en iyi arkadaşı olan Critz'di. O zamanlar Morgan öğrenci derneği başkanlığı yapar, Critz de seçimlerde oy sandıklarını onun lehine sahte oylarla doldururdu. Son dört yıl

içinde Critz basın sözcülüğü, personel şefliği, ulusal güvenlik danışmanlığı, hatta dışişleri bakanlığı görevlerinde bulunmuş, ama bakanlığı sadece üç ay sürmüştü, çünkü Critz'in kendine has diplomasisinin 3. Dünya Savaşını çıkarmasına ramak kalmıştı. Critz'in son ataması seçim çalışmasının son haftalarında, Ekim ayında yapılmıştı. Kamuoyu anketlerinde Başkan Morgan'ın en azından kırk eyalette gerilediğini gören Critz, seçim kampanyasının kontrolünü eline almış, ama ne yazık ki Alaska dışında geri kalan eyaletlerde de oyların düşmesine neden olmuştu.

Tarihi bir seçim olmuştu bu; hâlen görevde olan bir başkanın ikinci dönem seçimlerinde bu kadar az oy aldığı daha önce hiç görülmemişti. Alaska'dan üç seçim bölgesinin oylarını almıştı Başkan Morgan, üstelik Critz'in tavsiyesi üzerine ziyaret etmediği tek eyalet de Alaska'ydı. Rakibine beş yüz otuz beş, Başkan Morgan'a ise üç bölge oy verdi. Rakibinin bu kadar büyük bir üstünlük sağlaması inanılacak gibi değildi.

Oylar sayıldığında rakibi, danışmanların tavsiyesiyle Alaska'daki sonuca itiraz etti. Neden beş yüz otuz sekiz seçim bölgesinin tamamını almasındı ki? Bir başkanlık seçimini rakibine hiç oy kaptırmadan kazanma fırsatı bir daha hiçbir başkan adayının eline geçmezdi. Alaska'da davalar sürerken Başkan altı hafta süresince acı çekip durdu. Ama Yüksek Mahkeme sonuçta üç bölgenin oyunu Morgan'a verince, Critz'le birlikte bir şişe şampanya açtılar ve bunu sessizce kutladılar.

Başkan Morgan Alaska'da rakibinden sadece on yedi oy fazla alabilmiş olsa da bu eyaleti çok sevdi.

Keşke gitmediğim eyalet sayısı daha fazla olsaydı, diye düşünüyordu.

Bir zamanlar aydın seçmenlerinin oylarıyla sekiz harika yıl valilik yaptığı kendi eyaleti Delaware'de bile kaybetmişti seçimi. Onun Alaska'ya gidecek zaman bulamaması gibi, rakibi de Delaware'i unutmuş, ne bir organizasyon kurmuş, ne televizyon reklamı yapmış, ne de seçim çalışması yürütmüştü. Yine de oyların yüzde 52'sini almıştı.

Critz rahat bir deri koltuğa oturdu ve hemen yapılması gereken işlerin listesini içeren not defterini eline aldı. Ağır ağır bir pen-

cereden ötekine giderek dikkatle gecenin karanlığına bakan ve olabilecekleri hayal eden başkan gözledi. Adam depresyon geçiriyordu, aşağılanmıştı. Elli sekiz yaşında hayatı bitmiş, kariyeri mahvolmuştu, evliliği çökmek üzereydi. Bayan Morgan Wilmington’a dönmüştü, Alaska’da bir dağ köşkünde yaşama fikrine gülüyordu. Critz arkadaşının, ömrünün sonuna kadar avlanıp balık tutarak yaşayabileceğinden kuşkuluydu ama en azından Bayan Morgan’dan iki yüz mil uzakta yaşamak ona çekici geliyordu. Kampanya sırasında aristokrat First Leydi futbol takımından “Oklahomaspör” diye söz etmeseydi belki de Nebraska’da kazanabileceklerdi.

Nebraska Oklahomaspör!

Morgan’ın oyları bir gece içinde Nebraska ve Oklahoma’da o kadar düştü ki bir daha kendini toparlayamadı.

Başkanın karısı Teksas’ta da ödül kazanmış kuru fasulyeden bir lokma almış ve kusmuştu. Hemen hastaneye götürülürken, yüzüne uzatılan bir mikrofona şu sözleri söylediği duyuldu: “Siz geri kalmış insanlar bu kokmuş şeyi nasıl yiyebiliyorsunuz?” Hâlâ konuşuluyordu bu sözler.

Nebraska’da beş, Teksas’ta otuz dört seçim bölgesi vardı. Bölge futbol takımına hakaret etmek hataydı ama bunu telafi edebilirlerdi. Ama Teksas’ın ünlü kuru fasulyesine bu şekilde hakaret etmek, bir başkan adayının kolayca telafi edemeyeceği bir davranıştı.

Ne seçim kampanyasıydı ama! Critz bu konuda bir kitap yazmayı düşünüyordu. Birinin bu felaketi yazması gerekiyordu.

Yaklaşık kırk yıllık arkadaşlıklarının sonu geliyordu. Critz bir savunma sanayii firmasında yıllık 200.000 dolar ücretle kendine bir iş ayarlamıştı ve ona para verecek kadar umutsuz kalanlar çıkarsa, 50.000 dolar için de istenen her yerde konuşma yapabilecekti. Hayatını kamu hizmetinde geçirdiği için parasızdı ve yaşlanıyordu, artık biraz para kazanmasının zamanı gelmişti.

Başkan Georgetown’daki güzel evini iyi bir fiyata satmış, hal-kin kendisini sevdiğini sandığı Alaska’da kendine küçük bir çiftlik satın almıştı. Hayatının geriye kalan yıllarını avlanarak, balık tutarak ve anılarını yazarak orada geçirecekti. Alaska’da yapacaklarının Washington’daki politikayla en küçük bir ilgisi olmayacaktı. Yaşlı devlet adamı, herhangi bir partinin akıl hocası ya da deneyimin va-

kur sesi olmayı düşünmüyordu. Veda turları, konferans konuşmaları, siyaset bilimiyle ilgili vakıf başkanlıkları gibi şeyler olmayacaktı. Başkanlık kütüphanesini de istemiyordu. İnsanlar net ve yüksek sesle konuşmuşlardı. Onlar onu istemiyorsa, o da onlar olmadan sürdürebilirdi yaşamını.

Critz, “Cuccinello konusunda bir karar vermeliyiz,” derken Başkan pencerenin önünde durmuş karanlığa bakıyor, hâlâ Delaware’i düşünüyordu. “Kim dedin?”

“Figgy Cuccinello, genç bir yıldızla cinsel ilişkiye giren şu sinema yönetmeni.”

“Ne kadar genç bu kız?”

“Sanırım on beş yaşındaymış.”

“Evet, çok gençmiş.”

“Evet öyle. Adam on yıl yaşadığı Arjantin’e kaçmış, ama geri dönmek ve yine o berbat filmlerini yapmak istiyor. Dediğine göre sanatı onu geri çağırıyormuş.”

“Onu geri çağırınlar sakın genç kızlar olmasın!”

“O da olabilir elbet.”

“Kız on yedisinde olsa hadi neyse diyelim, ama on beş yaş çok küçük.”

“Beş milyona kadar teklifi var.”

Başkan birden geri döndü ve Critz’e baktı. “Affedilmek için beş milyon mu teklif ediyor yani?”

“Evet. Ve bunun hızlı olmasını istiyor. Para İsviçre’den çıkarılacakmış. Orada şimdi sabahın üçü.”

“Nereye gidecek bu para?”

“Kıyı bankalarında hesaplarımız var. Kolay iş.”

“Medya ne diyecek peki?”

“Çirkin yayınlar olacak elbette.”

“Yayınlar her zaman çirkindi zaten.”

“Ama bu kez çok daha çirkin olacaktır.”

Morgan, “Medya umurumda bile değil,” dedi.

Critz içinden, ‘O zaman neden soruyorsun peki?’ diye söyledi.

Başkan, “Paranın izi sürülebilir mi?” diye sordu ve tekrar pencereye döndü.

“Hayır.”

Başkan her güç kararda yaptığı gibi sağ eliyle yine ensesini kaşıdı. On dakika önce neredeyse Kuzey Kore’ye atom bombası atmaya karar verecekti, ensesini öyle sert kaşımıştı ki kanatmıştı. Bir süre sonra, “Buna cevabım hayır olacak,” dedi. “On beş yaş çok küçük.”

O sırada kapı vurulmadan açıldı ve Başkanın oğlu Artie Morgan koşar adımlarla içeri girdi, bir elinde Heineken marka bir kutu bira, diğerinde ise bazı kâğıtlar vardı. Rahat bir tavırla, “Biraz önce CIA ile konuştum,” dedi. Soluk mavi bir blucin giymişti ve ayaklarında çorap yoktu. “Maynard geliyor,” dedikten sonra elindeki kâğıtları masaya bıraktı ve yine geldiği gibi çıkarak kapıyı arkasından hızla kapadı.

Critz’e göre, kızın yaşı kaç olursa olsun, Artie o beş milyonu hiç düşünmeden alırdı. On beş yaş Artie için hiç de çok genç sayılmazdı. Artie, bir Topeka moteline, en büyükleri on yedi yaşında olan üç amigo kızla birlikte yakalanmasaydı belki de Kansas’ta seçimi alacaklardı. Seçimden iki gün sonra kızların üçü de Artie ile cinsel ilişkiye girmediklerini söyleyip yeminli ifade verince savcı suçlamayı geri çekmişti. Aslında kızlardan birinin annesi birkaç dakika önce motele gelip onları yakalamamış olsaydı, odada büyük bir cümbüş ve seks partisi başlamış olacaktı.

Başkan salıncaklı koltuğuna oturdu ve önündeki kâğıtları karıştırır gibi yaparak, “Backman’ın son durumu ne?” diye sordu.

ON SEKİZ YILDAN BERİ CIA BAŞKANI OLAN Teddy Maynard Beyaz Saraya on kereden az gitmişti. Tüm yemek davetlerini sağlığını bahane ederek reddetmiş, hiçbir yabancı devlet büyüğü için de gitmemişti oraya. Yürüyebildiği günlerde de Beyaz Saraya birkaç kez gitmiş, o dönemin başkanı ve belki bazı danışmanlarıyla görüşmüştü. Şimdi, tekerlekli sandalyeye bağlandığı günden beri, Beyaz Sarayla görüşmelerini sadece telefonla yapıyordu. Maynard’la görüşmek isteyen başkan yardımcıları iki kez Langley’e gitmişlerdi.

Tekerlekli sandalyede oturmanın tek avantajı, insana istediği yere gitme, istemediğine gitmeme ya da canının çektiğini yapma olanağı sağlamasıydı. Hiç kimse yaşlı ve sakat bir adamı bir şeyi yapması için zorlayamıyordu.

Yaklaşık elli yıl casusluk yapmış bir adam olarak Maynard şimdi bir yere giderken arkasını rahatça kollama lüksüne sahipti. Gideceği yerlere, üstünde hiçbir işaret olmayan beyaz renkli, zırhlı, camları kurşun geçirmez, kapalı bir kamyonetle gidiyordu, sürücünün arkasında iki silahlı koruması vardı, tekerlekli sandalyesi arkada, yere takılı, sabit olarak duruyor ve Maynard, aracın içini göstermeyen camdan, dışarıdaki trafiği rahatça görebiliyordu. Aracın arkasından iki kamyonet daha geliyordu ve CIA başkanına yaklaşmak isteyen biri ya da bir araç anında durdurulurdu. Ama böyle bir saldırı asla beklenmezdi. Onu tanıyanların büyük çoğunluğu Teddy Maynard'ın ya öldüğünü, ya da eski casusların gönderildiği gizli bir bakımevinde ömrünün son günlerini yaşadığını sa-
nıyordu.

Teddy Maynard kendisi istemişti böyle olmasını.

Teddy kalın bir yorgana sarınmıştı. Sadık yardımcısı Hoby de her zamanki gibi yanındaydı. Kamyonet saatte altmış millik sabit bir hızla Beltway'de yol alırken, Teddy Hoby'nin bir termostan bardağına koyduğu yeşil çayını yudumluyor ve arka camdan dışarıyı gözlüyordu. Hoby tekerlekli sandalyenin hemen yanında onun için özel yapılmış deri kaplı taburede oturuyordu.

Teddy çayından bir yudum aldı ve, "Backman şu anda nerede?" diye sordu.

Hoby, "Hücresinde," diye cevap verdi.

"Pekâlâ, bizimkiler müdürün yanında mı?"

"Onun odasında oturuyor ve bekliyorlar."

İki eliyle kavradığı karton bardaktan bir yudum daha çay aldı. Teddy'nin elleri iyice zayıf ve damarlıydı, neredeyse süt beyazıydı, elleri sanki ölmüş de vücudun geri kalanını bekliyor gibiydi. "Onu ülkeden çıkarmak ne kadar sürecek?"

"Yaklaşık dört saat."

"Plan uygulanıyor, değil mi?"

"Her şey tamam. Yeşil ışığı bekliyoruz."

"Umarım bu sersem de olayı benim gibi görür."

CRITZ VE SERSEM, OVAL OFİSİN duvarlarına bakıyor, arada bir de Joel Backman hakkında bir-iki şey söylüyorlardı. Bir şey ko-

nuşmak zorundaydılar, çünkü her ikisi de aslında aklından geçeni söyleyemezdi.

Bu gerçek olabilir miydi?

Sonunda her şey bitiyor muydu?

Cornell'den Oval Ofise kadar geçen kırk yıl. Son o kadar ani gelmişti ki buna uygun biçimde hazırlanma zamanını bile bulamamışlardı. İkisi de Beyaz Sarayda dört yıl daha kalacaklarını ummuşlardı. Anlı şanlı bir dört yıldan sonra ceplerini doldurmuş olarak buradan rahatça ayrılacaklardı.

Vakit epeyce geçti ama dışarısı onlara daha da karanlıkmiş gibi geliyordu. Gül Bahçesine bakan pencereler simsiyahtı. Her taraf öylesine sessizdi ki şöminenin üstündeki saatin tik takları rahatça duyuluyordu.

Başkan kim bilir kaçınıcı kez olarak, “Backman’ı affedersek medya ne yapar?” diye sordu.

“Çıldıracaktır.”

“Eğlenceli olabilir bu.”

“Sen buralarda olmayacaksın nasıl olsa.”

“Hayır, olmayacağım.” Ertesi gün öğle vakti görev tesliminden sonra bir petrol şirketinin özel jet uçağıyla Washington’dan ayrılacak ve Barbados adasında eski bir arkadaşının villasına gidecekti. Morgan’ın talimatıyla villadaki tüm televizyonlar kaldırılmış, telefonlar kesilmişti, ayrıca villaya gazete ve dergi getirilmeyecekti. Morgan en az bir ay süreyle Critz ve özellikle Bayan Morgan dâhil olmak üzere hiç kimseyle görüşmeyecekti. Washington yansa bile umurunda değildi. Zaten içinden, keşke yansa diye düşünüyordu.

Barbados’tan sonra gizlice Alaska’daki villasına gidecek, dünyada neler olduğuna hiç aldırmandan kışı orada geçirecek, baharın gelmesini bekleyecekti.

Başkan, “Onu affetmeli miyiz sence?” diye sordu.

Critz, “Muhtemelen,” dedi.

Başkan hoş olmayan bir karar alacağı zamanlar yaptığı gibi yine “biz” diye konuşmuştu. Ama kolay kararlarda daima “ben” derdi. Bir desteğe ihtiyaç duyduğunda, özellikle de bir günah keçisi aradığında karar verme sürecini başlatır ve Critz’i de işe dâhil ederdi.

Critz günah keçiliği görevini kırk yıldan beri yapıyordu ama buna alışmasına karşın artık bıkmıştı. “Joel Backman konusu olmasaydı biz de zaten büyük olasılıkla şu anda burada olmazdık,” dedi.

Başkan, “Bak bunda haklı olabilirsin,” dedi. Başkan seçilmesinin nedenleri, her zaman söylediği gibi, parlak seçim kampanyası, karizmatik kişiliği, meseleleri çok iyi kavraması ve net bir Amerika vizyonuna sahip olmasıydı. Sonunda Joel Backmann’a borçlu olduğunu kabul etmesi doğrusu şoke edici bir şeydi.

Fakat Critz artık şoke olamayacak kadar nasırlaşmış, çok yorulmuştu.

Backman skandalı altı yıl önce Washington’un büyük bir kısmını sarsmış, sonunda Beyaz Sarayı da lekelemişti. Popüler bir başkanın başı üzerinde kara bulutlar oluşmuş, bu da Arthur Morgan’ın, sendeleyerek de olsa Beyaz Saraya girmesine yol açmıştı.

Morgan şimdi yine sendeleyerek Beyaz Saraydan çıkarken, dört yıldır kendisinden uzak duran Washington kodamanlarına son bir tokat atmanın zevkini çıkarmak istiyordu. Joel Backman’ın cezasını geçici olarak ertelemek şehirdeki tüm kurum ve kuruluşları sarsacak, medyayı çılgına çevirecekti. Morgan sevmişti bu fikri. Kendisi Barbados’ta güneşlenirken şehir karışacak, kongre üyeleri ve savcılar soruşturmalarla uğraşıp televizyonlara röportaj vermek durumunda kalacaklardı.

Başkan karanlığa bakarak kendi kendine gülümsedi.

POTOMAC NEHİRİ ÜSTÜNDEKİ Arlington Memorial Köprüsünden geçerlerken Hoby CIA başkanının karton bardağına tekrar yeşil çay doldurdu. Teddy hafif sesle, “Teşekkür ederim,” dedi. Bir yudum çay içti ve, “Adamımız yarın oradan ayrılınca ne yapacak?” diye sordu.

“Ülkeden kaçacak elbette.”

“Bunu daha önce yapması gerekirdi.”

“Bir ay kadar Karayipler’de kalmayı planlıyor, yaralarını saracak, dünyayı unutacak, küsecek ve birilerinin çıkıp onunla ilgilenmesini bekleyecek.”

“Ya Bayan Morgan?”

“O zaten Delaware’e gitti. Arkadaşlarıyla briç oynuyor.”

“Ayrılıyorlar mı yoksa?”

“Eğer akıllıysa öyle yapar Başkan. Kim bilir?”

Teddy bardağını dudaklarına götürürken, “Pekâlâ, Morgan direnirse ne yapacağız?” dedi.

“Direnip engellemeye kalkacağını sanmam. Ön konuşmalar iyi gitti. Critz bizden yana görünüyor. O şimdi her şeyi Morgan’dan daha iyi görüp hissediyor. Backman skandalı olmasaydı onlar asla Oval Ofisi göremezlerdi, Critz bunu çok iyi biliyor.”

“Dediğim gibi, engelleme olursa ne yaparız?”

“Hiçbir şey. O adam bir ahmak ama dürüst biri.”

Bir süre sonra Constitution Caddesi’nden On Sekizinci Sokağa girdiler ve Beyaz Sarayın doğu girişine vardılar. Karanlığın içinden ellerinde otomatik silah olan adamlar çıktı, sonra siyah trençkotlu Gizli Servis ajanları kamyoneti durdurdular. Şifreli sözcükler kullanıldı, telsizlerde konuşmalar oldu ve birkaç dakika sonra Teddy kamyonetten indirildi. İçerde gelişigüzel aranan tekerlekli sandalyede doğal olarak yaşlı ve sakat bir adamdan başka bir şey bulunamadı.

ARTIE, BU KEZ ELİNDE HEINEKEN bira kutusu olmadan yine kapıyı aniden, vurmada açtı ve, “Maynard geldi,” dedi.

Başkan, “Demek yaşıyor ha,” dedi.

“Yaşıyor gibi.”

“O hâlde getirin içeri.”

Hobby ile Priddy adlı ajan tekerlekli sandalyeyi iterek Oval Ofise soktular. Başkanla Critz onlara hoş geldin dedikten sonra şöminenin önüne götürdüler. Maynard Beyaz Saray’a gelmekten hoşlanmazdı ama Ajan Priddy âdeta orada görevliydi ve Başkana her sabah istihbarat brifingi verirdi.

Herkes yerine oturduktan sonra Teddy sanki dinleme cihazları arıyormuş gibi dikkatle etrafına bakındı. Ama burada öyle bir şey olmadığına emindi, bu uygulama Watergate’ten sonra son bulmuştu. Nixon Beyaz Sarayın her yanına dinleme cihazları koydurmuş, ama bunun cezasını da çekmişti. Ama Teddy’de bir dinleme cihazı vardı, gelişigüzel aranan tekerlekli sandalyenin dingilinin

biraz yukarısında, kolayca bulunamayacak bir noktada güçlü bir dinleme ve kayıt cihazı bulunuyordu ve bu cihaz yarım saatlik konuşma sırasında söylenecek her kelimeyi kaydedecekti.

CIA Başkanı, Başkan Morgan'a gülümsedi, ama sanki, 'Tanıdığım en kısıtlı politikacısın, senin gibi bir sersem ancak Amerika'da buralara gelebilir,' demek ister gibiydi.

Başkan Morgan da Teddy Maynard'a gülümsedi, o da içinden, 'Seni dört yıl önce işten atmalıydım. Senin teşkilatın bu ülkenin başına hep belalar açtı,' diyordu sanki.

Teddy içinden şöyle dedi: 'On yedi oy fazla alarak bir tek eyalette seçimi alman bile şoke etti beni.'

Morgan ise, 'Bir terörist reklamını yapsa bile yakalayamazsın sen onu,' diye düşündü.

Teddy: Rastgele. Balığın bol olsun. Ama aldığın oy kadar bile balık tutamazsın sen.

Morgan: Herkesin söylediği gibi neden geberip gitmedin sen?

Teddy: Başkanlar gelir gider ama ben hep yerimdeyim.

Morgan: Seni orada tutmak isteyen Critz'di. İşinden atılmadığın için ona teşekkür et. Ben göreve geldikten iki hafta sonra seni kovmayı düşündüm.

İkisi böyle karşılıklı sessizce tartışıp birbirlerine içlerinden âdetâ küfrederken Critz yüksek sesle, "Kahve isteyen var mı?" diye seslendi.

Teddy, "Hayır," dedikten sonra Hoby ile Priddy de kahve istemediler. CIA istemediği için Başkan Morgan inadına, "Evet, süt-süz iki şekerli," dedi. Critz yarı açık bir yan kapıya döndü ve orada bekleyen sekretere başıyla işaret etti.

Sonra diğerlerine bakıp, "Fazla zamanımız yok," dedi.

Teddy hiç beklemeden, "Ben buraya Joel Backman konusunu konuşmaya geldim," dedi.

Başkan, "Evet, bunun için buradasın," diyerek doğruladı onu.

Teddy, Başkan sanki orada değilmiş gibi, "Bildığınız gibi Bay Backman tek kelime etmeden hapse girdi," diye devam etti. "Adamda hâlâ bazı sırlar var ve bunlar ulusal güvenliğimizi tehlikeye atabilir."

Critz birden atıldı. “Onu öldüremezsiniz.”

“Biz Amerikan vatandaşlarını hedef olarak seçmeyiz Bay Critz. Yasalara aykırıdır bu. Biz bu işi başkalarının yapmasını yeğleriz.”

Başkan, “Anlayamadım,” diyerek araya girdi.

“Plan şu. Eğer Bay Backman’ı affederseniz ve o da bunu kabul ederse, biz de onu birkaç saat içinde ülke dışına çıkarırız. Bu durumda ömrünün sonuna kadar gizlenerek yaşamayı kabul etmesi gerekir. Bunun bir sorun olacağını sanmam, çünkü onu ölü olarak görmek isteyen çok sayıda insan var ve bunu kendisi de biliyor. Onu bir başka ülkeye, büyük olasılıkla da rahatça gözleyebileceğimiz bir Avrupa ülkesine götürürüz. Yeni bir kimliği olur, rahatça yaşar ve insanlar da zamanla Joel Backman’ı unuturlar.”

Critz, “Hikâyenin sonu bu değil,” dedi.

“Hayır, değil elbette. Belki bir yıl kadar bekler, sonra gereken yerlere haber sızdırırız. Onlar Bay Backman’ı bulup öldürürler ve bizim birçok sorununuz çözölmüş olur.”

Teddy önce Critz’e, sonra da Başkana bakarken odada derin bir sessizlik oldu. Teddy onların kafalarını karıştırdığını anlayınca, “Bu çok basit bir plan baylar,” diye devam etti. “Burada soru, onu kimin öldüreceği sorusu.”

Critz, “Demek onu gözleyeceksiniz, öyle mi?” diye sordu.

“Hem de çok yakından.”

Başkan, “Onun peşinde olanlar kim peki?” diye sordu.

Teddy damarlı zayıf ellerini tekrar kenetledi ve ilkokul üçüncü sınıf öğrencilerine bakan bir öğretmen gibi burnunun ucundan onlara baktı. “Belki Ruslar, belki de Çinliler, ya da İsraililer. Başkaları da olabilir.”

Elbette başkaları da olacaktı ama hiç kimse Teddy’nin tüm bildiklerini orada anlatmasını beklemiyordu. Başkan kim olursa olsun, Oval Ofiste ne kadar zamanı kalırsa kalsın, Teddy hiçbir zaman tüm bildiklerini açıklamazdı. Başkanlar bazen dört, bazen de sekiz yıl kalır, sonra giderlerdi. Bazıları casusluğu sever, bazıları da sadece en son yapılan kamuoyu anketlerini izlerdi. Morgan en çok da dış politikada beceriksizdi ve gitmesine birkaç saat kalmışken Teddy ona gereğinden fazla bilgi verecek değildi.

Critz, "Peki ama Backman böyle bir anlaşmayı neden kabul et-sin?" diye sordu.

Teddy, "Etmeyebilir," diye cevap verdi. "Ama altı yıldır bir hücrede tek başına yaşıyor, sadece bir saat güneşe çıkabiliyor. Haftada üç duş alabiliyor, yemekleri berbat, adamın yirmi beş kilo verdiğini söylüyorlar. Duyduğuma göre durumu hiç de iyi değilmiş."

İki ay kadar önce, seçimlerden sonra Teddy Maynard bu af planını tasarladığı zaman birkaç yerle temasa geçmiş ve Backman'ın hücredeki durumu biraz daha berbatlaşmıştı. Hücre sıcaklığı biraz daha düşürülmüştü, adam bir aydır öksürüyordu. Zaten iyi olmayan yemekleri iyice soğuk olarak veriliyordu ve adamın bağırsakları bozulmuştu. Gardiyan gece vakti belirli aralıklarla onu uyandırıyor, rahatsız ediyordu. Telefon hakkı iyice kısıtlanmıştı. Haftada iki kez kütüphaneye gidebilirken bu hakkı elinden alınmıştı. Avukat olan Backman haklarını biliyor ve cezaevi yönetimiyle hükümete dava açacağını söylüyordu, ama bunu yapabilmesi kolay değildi. Mücadele edecek gücü yoktu. Artık uyku ilacı ve Prozac istiyordu.

Başkan, "Joel Backman öldürülsün diye mi onu affetmemi istiyorsunuz yani?" diye sordu.

Teddy açıkça, "Evet," diye cevap verdi. "Ama bunu biz yapmayacağız."

"Ama sonuçta olacak."

"Evet."

"Ve onun ölümü bizim ulusal güvenliğimiz açısından iyi olacak, öyle mi?"

"Bence kesinlikle öyle."

2

RUDLEY FEDERAL CEZAEVİNİN TECRİT kanadında hepsi birbirinin aynı olan kırk tane küçük tecrit hücresi vardı, bunların penceresi, demir parmaklıkları yoktu, duvarları cüruf bloklarından yapılmış, beton zemin yeşile boyanmıştı, metal kapının altında yemek tepsisinin geçebileceği kadar daracık bir yarık, üstte de gardiyanın içeriyi görmesi için bir göz deliği bulunuyordu. Bu hücrelere devletten bilgi sızdıranlar, uyuşturucu suçluları, Mafya babaları, birkaç casus gibi diğer mahkûmlardan ayrı tutulması gereken suçlular konurdu, çünkü bunların boğazını kesmek isteyen mahkûm sayısı oldukça çoktu. Burada kalan kırk suçlunun çoğu I kanadında kalmayı kendisi istemişti.

Joel Backman uyumaya çalışıyordu ki iki gardiyan kapısını gü-rültüyle açıp hücrenin ışığını yaktılar. Gardiyanlardan biri sadece, “Müdür Bey seni görmek istiyor,” dedi, başka bir açıklama yapılmadı. Buz gibi Oklahoma gecesinde bir mahkûm nakil arabasına bindiler ve korunması o kadar önemli olmayan mahkûmların kaldığı diğer binaları geçip yönetim binasına geldiler. Hiç gereği yokken Backman’ın elleri kelepçelendi, onu iki kat yukarı çıkardılar ve uzun bir koridordan geçirip büyük bir ofise getirdiler. Burada tüm ışıklar yanmıştı ve önemli bir şeyler oluyor gibiydi. Duvardaki saat 11’e geliyordu.

Backman cezaevi müdürünü daha önce hiç görmemişti ama çok doğaldı bu. Müdürün cezaevi içinde herkesin içine çıkması, dolaşması için zaten bir neden olamazdı. Bir seçime girmeyecek, polis ve gardiyanları motive etmeyecekti, herkes görevini biliyor-

du. Müdürün yanında ciddi görünümlü üç adam daha vardı. Devlet dairelerinde sigara içmek yasaktı, ama buradaki kül tablası izmarit doluydu ve sigara dumanı her yanı kaplamıştı.

Cezaevi müdürü ona bakarak, “Şuraya oturun Bay Backman,” dedi.

Backman diğer adamlara baktı, “Sizinle tanıştığıma sevindim beyler,” dedi. “Buraya neden getirildiğimi sorabilir miyim acaba?”

“Bunu konuşacağız.”

“Şu kelepçeleri çıkarır mısınız lütfen? Kimseyi öldürmeyeceğime söz veriyorum.”

Müdürün bir gardiyana işaret etmesiyle Backman’ın kelepçeleri hemen çıkarıldı. Gardiyan kelepçeyi alıp dışarı çıktı ve kapıyı arkasından gürültüyle kapayınca müdür sinirlenip kaşlarını çatı.

Odadaki adamlardan birini gösteren müdür, “Bu bey FBI’den Özel Ajan Adair,” dedi. “Bu bey Adalet Bakanlığından Bay Knabe, bu bey de Washington’dan Bay Sizemore.”

Üç adam ondan yana dönmemişlerdi bile. Backman şaşkın gözlerle hâlâ onlara bakıyordu. Kibarlık olsun diye gönülsüzce başıyla selam verdi. Ama çabasının karşılığını alamadı.

Onun hâlâ ayakta durduğunu gören müdür, “Lütfen oturun,” deyince Backman bir sandalye çekip oturdu. “Teşekkür ederim. Bildiğiniz gibi yeni Başkan yakında yemin ederek göreve başlayacak Bay Backman. Başkan Morgan artık gidiyor. Şu anda sizin için af yetkisini kullanıp kullanmama konusunu düşünüyor.”

Backman hem hücreesindeki soğuk havanın, hem de o anda duyduğu af sözcüğünün etkisiyle olacak, birden korkunç bir öksürük krizine tutuldu.

Adalet Bakanlığından Bay Knabe ona bir şişe su uzattı. Backman birkaç yudum su içtikten ve derin nefes aldıktan sonra öksürüğü kesmeyi başardı. Sonra da, “Af mı?” diye sordu.

“Bazı özel koşullarla birlikte kapsamlı bir af.”

“Peki ama neden?”

“Neden olduğunu bilmiyorum Bay Backman, neler olduğunu anlamak da bana düşmez. Ben sadece bir sözcüyüm, haberciyim.”

Ne iş yaptığı belirtilmeyen, sadece Washington’dan olduğu söylenen Bay Sizemore, “Bu bir anlaşma Bay Backman,” diye konuş-

Avukat Joel Backman, dünyanın en güçlü gözetleme uydusunun sırrını bilenler arasında, hayatta kalan tek kişidir. Ama yirmi yıl hapse mahkûmdur ve altı yıldır Rudley Federal Cezaevi'nin bir tecrit hücresinde hapistir. Backman'ı yem olarak kullanıp diğer haber alma örgütlerine tuzak kurmayı planlayan CIA, seçimleri kaybeden silik bir ABD başkanını, görevini devretmeden, giderayak Backman'ı affetmeye ikna eder.

Backman artık özgürdür. Yeni bir kimlik altında, yeni bir ülkede yaşamaya başlar. Ancak bir süre sonra CIA, Backman'ın nerede olduğu bilgisini sızdıracak ve beklemeye başlayacaktır. Onlar için önemli olan Backman'ın sağ kalıp kalmayacağı değildir—böyle bir şansı yoktur zaten. Merak ettikleri, onu kimin öldüreceğidir.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1059-7

9 789751 410597

KDV'den muaf